

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ**

Poznań, 23 kwietnia 2018r.

RPZ-61/20/12/JM

DECYZJA nr RPZ 3/2018

Na podstawie art. 158 § 1 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 w zw. z art. 157 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1257) w zw. z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 229 ze zm.) i art. 33 ust. 4 i 5 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr RPZ 31/2012 z dnia 30 października 2012r.

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

stwierdza się nieważność ww. decyzji, w której w pkt I „Centrum Inwestycyjno-Oddłużeniowemu” Sp. z o.o. z siedzibą w Stargardzie Szczecińskim przypisano stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nakazując zaniechanie jej stosowania; w pkt II na „Centrum Inwestycyjno- Oddłużeniowe” Sp. z o.o. z siedzibą w Stargardzie Szczecińskim nałożono karę pieniężną za stosowanie tej praktyki, a w pkt III- decyzji w pkt I nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Uzasadnienie

Decyzją nr RPZ 31/2012 z dnia 30 października 2012r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) w pkt I uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pominięcie przez „Centrum Inwestycyjno- Oddłużeniowe” Sp. z o.o. z siedzibą w Stargardzie Szczecińskim (dalej: Spółka) w materiałach reklamowych istotnych informacji potrzebnych przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy odnośnie charakteru prawnego oferowanego produktu, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 6 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 1, ust. 4 pkt 1 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. nr 171, poz. 1206), nakazując Spółce zaniechanie jej stosowania.

Za stosowanie tej praktyki Prezes Urzędu nałożył na Spółkę w pkt II decyzji karę pieniężną w wysokości 13.998 zł, a w pkt III- decyzji w zakresie pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Ww. decyzja została wydana po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego przeciwko Spółce postanowieniem z dnia 10 września 2012r. Wszczynając przeciwko Spółce postępowanie administracyjne Prezes Urzędu ustalił na podstawie danych Spółki ujawnionych w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego numer KRS 0000384178, że organem

uprawnionym do reprezentowania Spółki jest zarząd, w skład którego wchodzi prezes zarządu- [usunięto], uprawniony do samodzielnej reprezentacji Spółki.

Decyzja została odebrana przez Spółkę w dniu 2 listopada 2012r. Spółka nie wniosła odwołania od decyzji, co skutkowało jej uprawomocnieniem z dniem 17 listopada 2012r. Z uwagi na niezapłacenie przez Spółkę kary pieniężnej wynikającej z ww. decyzji, na podstawie wystawionego przez Prezesa Urzędu tytułu wykonawczego Naczelnik Urzędu Skarbowego w Stargardzie Szczecińskim, wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko Spółce, celem jej wyegzekwowania. Postanowieniem z dnia 11 września 2013r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Stargardzie Szczecińskim umorzył prowadzone przeciwko Spółce postępowanie egzekucyjne ze względu na uprawomocnienie się postanowienia o ogłoszeniu upadłości Spółki.

Prezes Urzędu ustalił, że upadłość Spółki, obejmująca likwidację jej majątku, została ogłoszona postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 3 lipca 2013r.

Pismem z dnia 18 września 2013r. Prezes Urzędu zgłosił wierzytelność stanowiącą karę pieniężną wynikającą z pkt II wskazanej powyżej decyzji do masy upadłości Spółki, uzupełniając zgłoszenie pismem z dnia 25 listopada 2013r. Wierzytelność została umieszczona na sporządzonej przez syndyka masy upadłości liście wierzytelności z dnia 8 czerwca 2015r.

W związku z ogłoszeniami o sporządzeniu częściowych planów podziału funduszków masy upadłości w postępowaniu upadłościowym Spółki, Prezes Urzędu wystąpił do sędziego- komisarza o udzielenie informacji, czy zgłoszona przez niego wierzytelność została w tych planach uwzględniona. W odpowiedzi sędziego- komisarz poinformował, że wierzytelność nie została uznana przez syndyka w jakiegokolwiek części, zatem nie została objęta częściowymi planami podziału funduszków masy upadłości. Odpowiadając na kolejne pismo Prezesa Urzędu, sędziego- komisarz przesłał wyciąg z listy wierzytelności w części dotyczącej tej wierzytelności wraz z rozpatrzeniem zgłoszenia wierzytelności przez syndyka. W uzasadnieniu odmowy uznania zgłoszonej przez Prezesa Urzędu wierzytelności syndyk masy upadłości wskazał, że dnia 20 października 2011r. uprawomocnił się wyrok Sądu Rejonowego w [usunięto], zgodnie z którym jedyny członek zarządu Spółki- [usunięto] został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 w zw. z art. 297 § 1 Kodeksu karnego. Powołując się na art. 18 § 2 Kodeksu spółek handlowych, Syndyk podkreślił, że prawomocne skazanie [usunięto] za przestępstwa określone w przepisach rozdziałów XXXIII-XXXVII Kodeksu karnego skutkowało utratą przez ww. osobę zdolności do pełnienia funkcji członka zarządu oraz tym, że w dniu wydania decyzji Spółka nie posiadała organu uprawnionego do jej reprezentacji. Syndyk zaznaczył przy tym, że wykreślenie danych tej osoby z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie postanowieniem z dnia 24 września 2012r., które uprawomocniło się w dniu 12 grudnia 2012r., miało jedynie deklaratoryjny charakter.

Uwzględniając ww. informacje, Prezes Urzędu złożył zapytanie do Krajowego Rejestru Karnego o udzielenie informacji o [usunięto] z kartoteki karnej, w zakresie skazania za przestępstwa określone w rozdziałach XXXIII-XXXVII Kodeksu karnego. Otrzymana z Krajowego Rejestru Karnego informacja potwierdziła, że [usunięto] został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 i art. 297 § 1 Kodeksu karnego, tj. za przestępstwa określone w rozdziałach XXXV i XXXVI Kodeksu karnego, wyrokiem Sądu Rejonowego [usunięto] z dnia 12 października 2011r., który uprawomocnił się dnia 20 października 2011r.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nr RPZ 31/2012 z dnia 30 października 2012r., o czym pismem z dnia 2 października 2017r. powiadomił syndyka masy upadłości Spółki, pouczając również o uprawnieniach wynikających z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Postępowanie administracyjne dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej ma na celu zbadanie decyzji pod kątem zaistnienia przesłanek wymienionych w art. 156 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Ustalenie przez organ, że decyzja jest dotknięta jedną z wad wskazanych w tym przepisie skutkuje stwierdzeniem jej nieważności, co oznacza wyeliminowanie decyzji z obrotu prawnego.

Stosownie do art. 157 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze- ten organ. Art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego przewiduje, że ilekroć w przepisach tego Kodeksu jest mowa o ministrach rozumie się przez to m.in. kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów. Jak wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów. Należy tym samym uznać, że organem właściwym do stwierdzenia nieważności decyzji nr RPZ 31/2012 z dnia 30 października 2012r. jest Prezes Urzędu.

Art. 157 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności wydanej wobec Spółki decyzji, z uwagi na informacje o karalności prezesa zarządu Spółki. Pozyskane w tym zakresie informacje uzasadniały zweryfikowanie, czy zaistniały przesłanki wskazujące na jedną z wad decyzji enumeratywnie wyliczonych w art. 156 § 1 pkt 1-7 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Z dokonanych ustaleń wynika, że [usunięto] został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 i art. 297 § 1 Kodeksu karnego, a zatem za przestępstwa określone w rozdziałach XXXV i XXXVI Kodeksu karnego, wyrokiem Sądu Rejonowego w [usunięto] z dnia 12 października 2011r., który stał się prawomocny dnia 20 października 2011r.

Zgodnie z art. 18 § 2 Kodeksu spółek handlowych, nie może być członkiem zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatorem osoba, która została skazana prawomocnym wyrokiem m.in. za przestępstwa określone w przepisach rozdziałów XXXIII-XXXVII Kodeksu karnego. Art. 18 § 3 Kodeksu spółek handlowych stanowi zarazem, że zakaz, o którym mowa w § 2, ustaje z upływem piątego roku od dnia uprawomocnienia się wyroku skazującego, jednakże nie może zakończyć się wcześniej niż z upływem trzech lat od dnia zakończenia okresu odbywania kary.

W wyroku z dnia 17 lutego 2016r. sygn. akt III CSK 107/15 Sąd Najwyższy stwierdził, że utrata zdolności do pełnienia funkcji określonych w art. 18 § 1 Kodeksu spółek handlowych, w tym do pełnienia funkcji członka zarządu w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, następuje *ex lege* wskutek uprawomocnienia się wyroku za popełnione przestępstwo, nie wymagający orzekania o zakazie w wyroku skazującym i powodujący automatyczne wygaśnięcie udzielonego mandatu.

W świetle powyższego, należy uznać, że w następstwie prawomocnego skazania za przestępstwa z art. 286 § 1 i art. 297 § 1 Kodeksu karnego wygasło prawo [usunięto] do pełnienia funkcji prezesa zarządu Spółki. Utrata zdolności [usunięto] do pełnienia tej funkcji nastąpiła z mocy prawa z dniem uprawomocnienia się wyroku skazującego, tj. z dniem 20 października 2011r. Zakaz pełnienia funkcji członka zarządu nie ustał przy tym zgodnie z art. 18 § 3 Kodeksu spółek handlowych. Biorąc pod uwagę, że [usunięto] był jedynym członkiem zarządu Spółki, utrata przez niego zdolności do pełnienia ww. funkcji spowodowała, że Spółka nie miała organu uprawnionego do reprezentacji. Tym samym, niezależnie od wpisów dotyczących Spółki ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym w dacie wszczęcia i prowadzenia postępowania przez Prezesa Urzędu, Spółka nie mogła brać udziału w prowadzonym przeciwko niej postępowaniu administracyjnym w sprawie

praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Wobec Spółki nie mogła także być wydana decyzja administracyjna w tym postępowaniu. Dlatego należało uznać, że decyzja nr RPZ 31/2012 z dnia 30 października 2012r. została wydana z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. W konsekwencji, orzeczono jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego- od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 300), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł.

Zgodnie z art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 3 i § 4 Kodeksu postępowania cywilnego, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaze, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarostaw Krüger

